

SEÇİLMİŞ
OLANLAR

VERONICA
ROTH

Çeviren
Uğur Mehter

DREN HER SEFERİNDE aynı görünüyor, insanlar çılgın çılgına kaosu devasa karanlık bulutlarından kaçmaya çalışsa da asla yeterince hızlı olamıyorlardı. Yakalandıklarında derileri canlı canlı kemiklerinden sökülüyor, kanları ezilmiş sivrisinekler gibi havaya püskürüyordu. *Tanrım!*

Sloane nefes nefese doğruldu. *Sakin*, dedi kendi kendine. Ayak parmakları kıvrıldı; burada... *Karanlık*'ın evinde yer buz gibiydi ve *Karanlık* botlarını almıştı. Bir an önce ağır ya da keskin bir şey bulması gerekiyordu... İkisi birden olması lüks olurdu ve Sloane hiç o kadar şanslı olmamıştı.

Çekmeceleri hızla açtı. Kaşıklar, çatal, spatulalar, avuç dolusu lastik bant, kısıkaçlar... Botlarını niye almıştı ki? Bir canı, bir kızın *Doc Martens* botlarından niye korkmuş olabilirdi ki?

Selam Sloane, diye kulağına fısıldadı *Karanlık* ve Sloane hıçkırığını yutmak zorunda kaldı. Başka bir çekmecede plastik bir bıçaklıktaki kabzaları görür görmez kasap bıçağını çekti. Arka-sında bir adım sesinin beraberinde gelen bir gıcırta duymuştu.

Muşamba zemine ayağını bastırarak aniden döndü ve bıçağı savurdu.

"Kahretsin!" Matt bileğini kavradığında bir an için bıçağın üstünden birbirlerine bakakaldılar.

Sloane birden gerçeği kavradı. *Karanlık*'ın evinde değildi. Geçmişte değildi. Matthew Weekes ile paylaştığı daireden başka bir yerde değildi.

"Aman Tanrım!" Kabzayı kavrayan parmakları balmumuna dönüşürken bıçak yere düşerek ayaklarının arasında tıngırdadı.

Bunun üzerine Matt ona sımsıkı sarıldı. Elleri ateş gibiydi. "Orada mısın?"

Bunu daha önce düzinelerce kez sormuştu. Koçları Bert, ona yalnız kurt der, idman ya da görevlere nadiren çağırırdı. *Bırak ne istiyorsa yapşm*, demişti bir keresinde, lider olduğu anlaşılan Matt'e. *Bu şekilde daha iyi sonuçlar elde edersin*. Matt de sonrasında sadece çok gerekli görürse ona bu soruyu sormuştu.

Orada mısın? Gece karanlığında telefona fısıldayarak ya da dalıp gittiğinde yüzüne karşı... Sloane başta sinirlenmişti. *Tabii ki buradayım, başka hangi cehennemde olacağım?* Ama artık bir şey iyice açıklığa kavuşmuştu. Sloane her zaman *evet* diyemiyordu.

Bu sefer, "Evet," dedi.

"Tamam. Burada kal, tamam mı? İlacını getireyim."

Sloane mermer tezgâha yaslandı. Ayağının dibindeki bıçağa dokunmaya cesaret edemiyordu. Beklerken nefesine odaklandı ve yaşlı bir adamın silüetini andıran gri girdaba baktı.

Matt sarı renkli küçük bir hap ve komodinin üzerindeki su bardağıyla birlikte geri geldi. Hapı telaşla ağzına atarken Sloane'un eli titriyordu. *Benzodiazepinin** güneşli bir kumsal sakinliği... Ines'le birlikte bir zamanlar bu hapları yere göğe sığdıramaz, hızlı etkisi, yarattığı rengârenk dünya ve başka hiçbir şeyin veremediği pervasızlık hissine övgüler düzerlerdi.

Bardağı bırakıp yavaşça yere kaydı. Lazer saçan kedi gözü deseniyle kaplı pijamasının üstünden soğuşu hissedebiliyordu ama bu sefer iyi geliyordu. Matt de şortuyla buzdolabının önüne çöktü.

"Dinle," diye başladı Sloane.

* Endişe ve uykusuzluk gibi sıkıntılarda verilen bir tür ilacın etken madesi -çn

“Bir şey söylemene gerek yok.”

“Tabii ki yok. Neredeyse seni bıçaklıyordum, neden özür dileyeyim ki, değil mi?”

Matt’in gözleri endişeyle yumuşadı. “Sadece iyi olmanı istiyorum.”

Şu iğrenç köşe yazısında ne demişlerdi? *Muhtemelen dünya-daki en kibar insan?* Creepmaster 2000 Rick Lane’le en azından bu konuda hemfikirdi. Matt’in iki gözünün arasında kırışan kaşları sonsuz bir anlayış ve yüreğe işaretli. Sloane’un bileğinin yanında yatan kasap bıçağına uzandı. Büyüktü, neredeyse bileğinden dirseğine kadar geliyordu.

Sloane yanan gözlerini yumdu. “Gerçekten özür dilerim.”

“Bu konuda benimle konuşmak istemediğini biliyorum,” dedi Matt. “Ama başka biriyle konuşmaya ne dersin?”

“Mesela?”

“Dr. Novak, belki? VA’de çalışıyor, unuttun mu? Islahevinde konuşmuştuk.”

“Ben asker değilim,” dedi Sloane.

“Evet ama Dr. Novak Travma Sonrası Stres Bozukluğu konusunda uzman.”

Resmî bir tanı konmasına hiç gerek olmamıştı. Sloane’un sıkıntısı Travma Sonrası Stres Bozukluğundan başka bir şey değildi. Ama Matt’in bundan nezdelen bahsedercesine rahat bahsettiğini duymak tuhaftı.

“Tamam.” Sloane omuz silkti. “Onu yarın ararım.”

“Herkesin terapiye ihtiyacı olabilir,” dedi Matt. “Özellikle de yaşadığımız onca şeyden sonra... Yani Ines gitti mesela.”

“Ines gitti, ona rağmen *Evde Tek Başına* filminde yaşıyor muş gibi dairesini bubi tuzaklarıyla döşüyor,” dedi Sloane.

“Tamam, kötü bir örnek oldu.” Yangın merdivenlerinin arasından süzülen turuncu-sarı sokak ışığı Matt’in koyu teninde parlıyordu.

“Senin terapiye hiç ihtiyacın olmadı,” diye ekledi Sloane.

Matt bir kaşını kaldırıp ona baktı. “Karanlık öldükten sonraki yıl nereye kaybolduğumu sanıyorsun?”

“Doktor randevuların olduğunu söylüyordun.”

“Hangi doktora aylarca haftada bir gidersin ki?”

“Bilmiyorum! Sadece bir...” Sloane belli belirsiz kasıklarının işaret etti. “Bilirsin işte... Erkeklerle özgü bir şeyler olduğunu düşündüm.”

“Bir konuyu açıklığa kavuşturalım,” derken Matt sırtıyordu. “En az altı ay boyunca sürekli doktora gitmemi gerektirecek utanç verici bir hastalığım olduğunu düşündün ve... ne olduğunu bana hiç sormadın, öyle mi?”

Sloane gülümsemesini bastırmaya çalıştı. “Hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyorsun.”

“Yo, yo. Bilakis, çok etkilendim.”

Tanıştıklarında Matt on üç yaşında, siskacık bir şeydi. Sivri köşeler dışında bedeninin nerede başlayıp nerede bittiği kestirilemiyordu. Buna rağmen gülümsemesi hep aynıydı.

Sloane ona farkında olmadan defalarca âşık olmuştu. Dren’in kulakları sağır eden rüzgârına karşı bağıra çağıra hayatta kalmalarını sağlayan emirleri verirken; ülkenin bir ucundan diğerine yaptıkları uzun gece yolculuklarında herkes uyuyakaldığında bile uyumadığında; büyükannesini aradığında sesi birden yumuşayıverince. Matt kimseyi ardında bırakmazdı.

Sloane fayansın üzerinde ayak parmaklarını kıvırdı. “Aslında gittim,” dedi. “Yani terapiye. On altı yaşındayken birkaç ay gittim.”

“Sahi mi?” Matt’in kaşları çatılır gibi oldu. “Bana hiç söylememiştin.”

Sloane’un ona söylemediği daha o kadar çok şey vardı ki... Kimseye söylememişti. “Kimseyi endişelendirmek istemedim,” dedi. “Hâlâ da istemiyorum, o yüzden... diğerlerine bahsetme, olur mu? Lanet olası *Esquire* dergisinin kapağında ‘Rick Lane Demişti’ manşetini görmek istemiyorum.”

“Bahsetmem.” Matt elini tutup parmaklarını onunkilere doladı. “Yatağa dönsek iyi olacak. Anıt açılışı için dört saat sonra kalkmamız gerekiyor.”

Sloane başıyla onayladı ama ilaç etkisini gösterip titremesi geçene kadar mutfakta oldukları yerde kaldılar. Sonunda Matt bıçağı uzaklaştırdı, ayağa kalkmasına yardım etti ve birlikte yatağa döndüler.

ÇOK GİZLİ

OLAĞANDIŞI ARAŞTIRMALAR AJANSI

4 Ekim 2019

Bayan Sloane Andrews

Referans: H-20XX-74545

Sevgili Bayan Andrews:

Bilgi Özgürlüğü yasası kapsamında 12 Eylül 2019 tarihli Zangoç Projesi'yle ilgili bilgi isteğiniz 13 Eylül 2019 tarihinde Bilgi ve Mahremiyet Koordinatörlüğüne (BMK) ulaştı.

İstedığınız kayıtların büyük kısmı hâlâ gizlilik kapsamında. Buna rağmen ABD hükümetine yıllarca verdiğiniz hizmet doğrultusunda en yüksek güvenlik izniyle bütün bilgilere erişim imkânı tanıyoruz. Daha önce açıklanan kayıtlardan oluşan veri tabanımızda yaptığımız araştırma sonucunda 120 sayfadan oluşan ve ihtiyacınızı karşılayacağına inandığımız belgeyi ekte bulabilirsiniz. Belgeler için herhangi bir ücret talep edilmeyecektir.

Saygılarımla,

Mara Sanchez

Bilgi ve Mahremiyet Koordinatörlüğü

ÇOK GİZLİ

ERTEŞİ SABAH ALARM ÇALDIĞINDA Sloane hemen bir hap daha içti. Onu bekleyen gün için buna ihtiyacı vardı. Sabah saatlerinde Karanlık'ın saldırılarında yitip giden hayatlar onuruna dikilen Onuncu Yıl Anıtı'nın açılışına katılacak, akşam saatlerinde de zaferin onuncu yılını kutlamak üzere Onuncu Yıl Barış Galası'na gidecekti.

Chicago belediyesi anıtın tasarımıyla ilgili Gerald Frye adında bir sanatçıyı görevlendirmişti. Portfolyosuna bakılırsa genç sanatçı, minimalist Donald Judd'ın işlerinden fazlasıyla etkilenmişti çünkü bir zamanlar nehrin kıyısında yükselen çirkin kuleden kalan geniş boşluktaki anıt metal bir kutudan ibaretti. Etrafındaki gökdelenlerle karşılaştırıldığında iyice küçük görünüyor, Sloane arabayla yaklaşırken güneşin altında parlıyordu.

Park etme derdi olmasın diye Matt bir şoför tutmuştu. İyi de olmuştu çünkü bütün şehir insan kaynıyordu. Siyah Lincoln'le ilerlerken şoför sürekli kornaya basmak zorunda kalıyordu. Buna rağmen insanlar çamurluğun sıcaklığını dizlerinin arkasında hissedene kadar kornayı duymazdan geliyordu.

İyice yaklaştıklarında bir polis memurunun bariyeri açmasıyla anıta kadar rahat ilerlediler. Sloane nabzının atışını gözlerinin hemen ardında hissediyordu. Migren ağrısı gibiydi. Matt kapıyı

açıp arabadan indiğinde herkes onları tanıyacaktı. Herkes hemen fotoğraf ya da video çekmek için telefonlarını havaya kaldıracak, imzalatmak için bariyerlerin üzerinden fotoğraflar ve defterler uzatacaklardı. Matt'le Sloane'a seslenirken âdeta çığlık atacak, öne çıkmak için çırpınacak, kaybettikleri insanlara ve eşyalara dair hikâyeleri anlatmaya çalışacaklardı.

Sloane evde olmayı diledi. Ama bunun yerine avuçlarını elbisesine silip derin bir nefes aldı ve elini Matt'in omuzuna koydu. Araba yavaşlayarak durdu. Matt kapıyı açtı.

Sloane da onun ardından arabadan indi ve sestem bir duvara toslar gibi oldu. Matt sırtarak ona dönüp kulağına, "Gülümsemeyi unutma," diye fısıldadı.

Bir sürü adam ona gülümsemesini söylemişti ama hepsinin tek istediği, üzerinde bir tür otorite kurabilmektir. Oysa Matt sadece onu korumak istiyordu. Kendi gülümsemesi de daha nazik ve çok daha sinsi bir ırkçılık şekline karşı bir silahtı. Bu türden ırkçı insanlar onun kim olduğunu fark etmeden önce mağazalarda şüphayle peşine takılır, bir tür kenar mahallede yetiştiğini varsayar ya da dünyayı kurtarma işini Sloane ile Albie'ye yükleyerek Matt, Esther ve Ines'in bu işle hiç ilgileri yokmuş gibi yaparlardı.

Çok daha sert, çok daha şiddetli ırkçılık biçimleri de söz konusuydu ama onlara karşı kullanılan silah gülümseme değildi.

Bariyeri zorlayan, ona fotoğraf, dergi, kitap uzatmaya çalışan kalabalığın yanından geçerken cebinden siyah bir keçeli kalem çıkardı ve her birini birbirine geçen MW parafıyla hızlı bir şekilde imzaladı. Sloane yaşanan kaostan bir anlığına kopmuş, uzaktan onu seyrediyordu. Matt, fotoğraf çekirmek için telefonunu nasıl çalıştıracağını bilmeyen orta yaşlı ve kızıl saçlı bir kadına sokuldu; sonunda telefonu kadından alıp ön kamerayı nasıl çalıştıracağını gösterdi. Nereye giderse gitsin insanlar kendilerinden bir parça verirlerdi ona, bazen minnet şeklinde bazen de Karanlık yüzünden kaybettikleri insanların hikâyeleriyle. Matt, hepsini alırdı.

Birkaç dakika sonra Sloane yanına gidip elini omzuna koydu. "Matt, üzgünüm ama gitmemiz lazım."

İnsanlar elbette ona da dokunmaya çalışıyor, kapağın bir kısmında kendi yüzü, diğer kısmında kadın düşmanı dallama Rick Lane'in suratı görülen *Fötr* dergisini ona doğru sallıyorlardı. Bazıları seslense de Sloane her zamanki gibi kulak asmıyordu. Matt'in silahı cömertlik, iyilik ve sosyal nezaketse, onun silahı da mesafeli olmak, dik durmak ve hiç usanmadan duygularını saklamaktı.

Matt, okul üniformalarıyla gelmiş bir grup siyah ergene baktı. Kızlardan biri saçlarını örüp uçlarına boncuklar takmıştı. Heyecanla her sıçradığında boncuklar birbirine çarpıp takırdıyordu. Elindeki kartonu havaya kaldırmıştı.

Matt, "Bir saniye," diyerek Sloane'dan izin isteyip üniformalı gruba doğru ilerledi. Sloane lafının dinlenmemesine biraz bozulsa da delikanlının gevşeyen omuzlarını fark edince kızgınlığı hemen geçti.

"Hey," dedi Matt, örgü saçlı kıza sırtarak.

Sloane'un yüreği sızladı. Matt'in içinde onun asla erişemeyeceği bir yer, konuştuğunu asla duyamayacağı bir dil vardı. Çünkü o varken sözcükler uçuşuyordu.

Yola onsuз devam etmeye karar verdi. Matt'in törene zamanında gelmesi hiç önemli değildi. Herkes beklerdi nasılsa.

Kalabalığı engelleyen daracık polis koridorunda ilerledi. Metal bir kutudan ibaret olan anıta bakan sahnenin basamaklarını tırmandı. Hiçliğin ortasına dikilmiş bu kutu, ortalama bir yatak odası büyüklüğündeydi.

"Slo!" Esther on santimlik topukları ve siyah deri pantolonuyla sahnede durmuş el sallıyordu. Beyaz bluzunun bolluğu şık duruyordu. Uzaktan bakıldığında yüzü neredeyse tıpkı Karanlık'ı yendikleri günkü gibiydi ama Sloane yaklaştıkça kızın yüzündeki pürüzsüz parlamanın aslında fondöten, allık, bronzlaştırıcı ve daha kim bilir nelerden kaynaklandığını görebiliyordu.

Yine de onu görmek rahatlatıcıydı. Annesiyle ilgilenmek için memleketine döndüğünden beri beşi için artık hiçbir şey aynı değildi. Sloane, yukarı çıkmasına yardım etmek için elini uzatan güvenlik görevlisine bakıp başını iki yana salladı ve sahneye çıktığı anda Esther'e sarıldı.

"Güzel elbise!" dedi Esther kucaklaşmaları bittiğinde. "Matt mi seçti?"

"Kendi kıyafetlerimi kendim seçebiliyorum," dedi Sloane. "Eee..."

Esther'in annesini sormak üzereydi ki arkadaşı bir selfie çekmek için cep telefonunu çıkarıverdi.

"Olmaz," dedi Sloane.

"Slo... Hadi ama... Bir fotoğrafımız olsun istiyorum!"

"Hayır, Insta!'daki milyonlarca takipçine bir fotoğrafımızı göstermek istiyorsun ve arada büyük fark var."

"Gülümsemen de somurtsan da çekeceğim; hakkındaki süper-cadı dedikodularını tetiklemek istemezsin herhalde," dedi Esther.

Sloane gözlerini devirdikten sonra bir dizini hafifçe kırıp poz için öne doğru eğildi. Hatta gülümsemeye benzer bir ifade takınmayı bile başardı. "Sadece bir tane, değil mi?" diye sordu. "Sosyal medyada olmamamın sebepleri var."

"Anladık. *Alternatifsin, özgünsün, falan filan.*" Esther başını eğmiş telefonla ilgilenirken elini salladı. "Dudağının üstüne bir bıyık konduracağım."

"Korkunç bir savaşın onuncu yılına ne kadar da uygun."

"Tamam, peki. Olduğu gibi paylaşacağım. Çok sıkıcısın."

Atışmaları çok tanıdıktı. Podyumun kenarında neredeyse birbirinin tıpatıp aynısı siyah takım elbiseleriyle oturan Ines ve Albie'ye döndüler. Ines'in yakası biraz daha genişti, Albie'nin kravatı biraz daha maviydi ama Sloane'a göre aradaki fark bunlardan ibaretti.

"Matt nerede?" diye sordu Ines.

"Kral hazretleri tebaasıyla birlikte," dedi Esther.

Sloane omzunun üstünden geriye baktı. Matt hâlâ ergen kızın yanındaydı. Kaşlarını çatmış, kızın söylediği bir şeyi başını sallayarak onaylıyordu.

Sloane, "Birazdan gelir," diyerek arkadaşlarına döndü.

Albie mahmur gözlerle bakıyordu ama sonuçta sabahın seki ziydi ve Albie genellikle ondan önce yataktan çıkmazdı. Sloane'a bakarken daha çok yorgun bir hâli vardı. El sallayarak onu selamladı.

"Sana burayı tuttum," dedi yanındaki sandalyeye eliyle vurarak. Sloane onun yanına oturup büyükannesinin öğrettiği gibi ayak bileklerini hanım hanımcık birbirine yapıştırdı. *Donunu yabancılara göstermek istemezsin, değil mi? O zaman, şu lanet olası bacaklarını kapa, kızım.*

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Albie'ye.

"Eh," dedi Albie yarım bir gülümsemeyle. "Ama yeni bir şey sayılmaz ha?"

Sloane da yarım gülümsemesiyle karşılık verdi.

"Hey, çocuklar." Bir adam platformun üzerinde ilerliyordu. Kömür rengi pantolon, pudra mavisi gömleğiyle aynı renkte spor bir ceket giymişti. Düzgün bir şekilde arkaya taradığı saçları kırışmıştı. Alelade bir adam değildi. "Muhtemelen diğer heriften daha az yolsuzluğa karışmış adam" sloganıyla Chicago belediye başkanı seçilen John Clayton birkaç yıldır görev başındaydı. Aynı zamanda tarihteki en mülayim adam da sayılabilirdi.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Sloane'un elini sıkarken. Sonra Albie, Ines ve Esther'le tokalaştı. Matt de tam o sırada sahneye çıkarak başkanla tokalaştı. "Sadece birkaç kelime söyleyeceğim, sonra hepimiz anıta doğru yürüebilirsiniz. Büyük mutluluk ha? Sonra sizi buradan çıkarırız. Fotoğrafımızı çekmek isteyecekler. Şimdi mi? Evet, şimdi."

Başkan işaret ettiğinde fotoğrafçı gelip hepsini anıtı arkalarına alacak şekilde yerleştirdi. Matt ortadaydı, elini Sloane'un beline yerleştirmişti. Sloane Karanlık'ı yenmelerinin onuncu yılında gülümsemesi gerektiğinden emin değildi. Bugün bütün dünya

kutlama yapacaktı. Sayısız kayıp veren Chicago da kutlama yapılacak şehirlerden biriydi. Nehir maviye boyanacak, Wrigleyville’de bira su gibi akacak, L metrosu konserve gibi tıklım tıklım dolacaktı. Eğlenmek güzeldi. Sloane bunun farkındaydı, hatta yaşananlardan sonraki ilk birkaç yıl kutlamalara katılmıştı ama artık bunu yapmak daha zor geliyordu. Zamanla her şeyin daha kolaylaşacağı söylenmişti, oysa alakası bile yoktu. Karanlık’ın düşüşünden sonra yaşanan sevinç ve zafer duyguları artık solup gitmiş, geriye sadece yorucu bir tatminsizlik hissi ve zafere giden yolda kaybedilen onca şeye dair derin bir farkındalık kalmıştı.

Fotoğrafta gülümsemedi. Esther, başkana bumerang videolarıyla ilgili açıklama yaparken Sloane tekrar Albie’nin yanına oturdu. Bu arada Matt, başkanın onu şehir merkezinde açtığı yeni kütüphaneye davet eden karısıyla konuşuyordu. Ines her zamanki gibi sabırsızlıkla bacağını sallıyordu. Albie, Sloane’un elini tutup sıktı.

“Eh, o zaman yıl dönümü kutlu olsun, ne diyelim,” dedi Sloane.

“Evet,” dedi Albie. “Kutlu olsun.”

ÇOK GİZLİ

OLAĞANDIŞI ARAŞTIRMALAR AJANSI

ULUSAL GÜVENLİK EYLEM BİLDİRİSİ NO. 70

ALICI: OLAĞANDIŞI ARAŞTIRMALAR AJANSI (ODA)

KONU: 2004 YILINDA YAŞANAN AÇIKLANAMAMIŞ FELAKETLER

2 Şubat 2005 tarihli Ulusal Güvenlik Konseyi toplantısının günlük vukuat kayıtlarının onaylanmasıyla birlikte, başkan aralarında bir bağlantı olması ihtimali nedeniyle 2004 yılında yaşanan felaketlerin araştırılması emrini verdi. Olaylar geleneksel anlamda henüz açıklanamadığından, bu görev Olağandışı Araştırmalar Ajansına (ODA) düşmektedir.

Bu doğrultuda ODA'nın araştırmaya en kısa zamanda başlayarak ön bulgu ve görüşleri bir sonraki Ulusal Güvenlik Konseyi toplantısında sunması beklenmektedir. Bahsi geçen olaylarla ilgili Ulusal Güvenlik Konseyi tarafından toplanan belgeler ektedir.

Shonda Jordan

ÇOK GİZLİ

Chillicothe Gazette

TOPEKA FELAKETİYLE İLGİLİ RESMÎ RAPORLAR HÂLÂ AÇIKLIĞA KAVUŞMADI

Yazan: Jay Kaufman

TOPEKA, 6 MART: 5 Mart 2004 tarihinde Kansas Topeka'da yaşanan felaketten sonra yapılan son sayımda 19,327 kişinin öldüğü bildirildi ama resmî görevliler ölümlerin neden kaynaklandığına dair net bir bilgiye sahip değil. Ya da biliyorlarsa bile basına açıklamıyorlar.

5 Mart sabahı yayınlanan hava durumu raporlarında havanın bulutlu ve 40 derece olacağı, %10 yağmur yağma ihtimali bulunduğu bildirilmişti. Çevre şehirlerden tanıklar, hafif bir yel ve yer yer beliren güneşten bahsediyorlar. Öğlen saat tam 13:04'te ortalık birden karıştı. Ulusal Meteoroloji Servisi'nden bir çalışan, ofisteki ortamı "büyük kaos" olarak tarif ediyor, "cıyaklayan monitörlerden ve bariyer çarpmıştan" bahsediyor.

"Birkaç dakika boyunca sanki aynı anda hem kasırga hem deprem hem de hortum yaşandı. Hava basıncı deli gibi değişiyor-

du, sarsıntılar Kentucky'ye kadar hissedilebiliyordu. Böylesini daha önce hiç görmemiştim," diyor kaynağımız. Kendisi işini kaybetmekten korktuğu için anonim kalmayı tercih ediyor. Ulusal Meteoroloji Servisi, hâlen devam eden araştırmadan dolayı henüz detaylı bir bilgi veremeyeceklerini duyurdu.

Federal hükümet de benzer bir pozisyon aldı. Federal Acil Durum Yönetimi de dahil olmak üzere İç Güvenlik Kurumu'nun tüm birimleri başından beri sessizliğini koruyor. FBI, araştırmaları doğrultusunda yabancı ya da yerli herhangi bir terörist eyleminden şüphelenmediklerini söylüyor, ancak bu ihtimali de tamamen bir elemiş değiller. Olay sırasında Orlando Florida'da tatilde olan Topeka belediye başkanını Hal Foster bile baş sağlığı dileyerek üzüntüsünü bildirdi ama olanlar hakkında tek bir teoriden bile bahsetmedi.

Olayla ilgili alabildiğimiz bilgilerin büyük çoğunluğu halktan elde edildi. Kansas Lawrence'tan Andy Ellis, yeni evinin inşaatını gözlemek için kullandığı drone ile bölgede geziniyordu. Ulusal televizyon kanallarına da dağıttığı Topeka görüntüleri gerçekten rahatsız edici. Binalar iskelete dönüşmüş, sokakları cesetler doldurmuş ama çok daha ilginçti yaşayan tek bir bitki bile kalmamış. Görüntülere bakılırsa Topeka'daki bütün ağaçlar büzüşmüş dallardan ve ölü yapraklardan ibaret.

Sağlam temellere dayanan herhangi bir açıklama yapılmadığından, halk da hâliyle uzaylı işgali, ters giden bir hükümet

deneyi, yeni bir kitlesel imha silahı denemesi ve iklim değişiminden kaynaklanan bir tür yeni hava olayı gibi komplo teorilerine yönelmiş durumda. İsteri hızla yayılırken insanlar evlerinin altında sığınak inşa etmeye başladılar. Şehrin merkezinde sığınak aramak istemeyenlerse şehir dışına kaçmanın yollarını planlıyor.

“Cevaplara ihtiyacımız var,” diyor Willard'dan Fran Halloway. Kendisi Topeka'nın hemen dışındaki kasabalardan birinde olduğu için felaketten kurtulmuş. “Sevdiklerimizin neden öldüğünü bilmeye hakkımız var. Ve cevapları almadan rahat etmeyeceğiz.”

Portland Bugle

PORTLAND FELAKETİ: ÖLÜ SAYISI ON BİNLERİ AŞTI

Yazan: Arjun Patel

PORTLAND, 20 AĞUSTOS: 19 Ağustos'ta, çekinceyle de olsa kasırga olarak nitelendirilen bir afet Portland, Oregon'u vurdu ve geniş bir alana etki eden sel, bir-

çok binanın ve evin yıkılmasına neden oldu. Afet sınıflandırması doğrulanırsa bu, tarih boyunca Batı Yakası'nda yaşanan ilk kasırga olarak kayıtlara geçecek.

Can kaybının 50.000'in üzerinde olduğu tahmin edilen bu afet, bu yıl Topeka, Calamity'de gerçekleşen ve son bilgilere göre 20.000 can kaybına neden olan felaketle birlikte ABD tarihinin en büyük doğal afeti oldu. Topeka, Calamity'deki afetle ilgili henüz kesin bir açıklama yapılmadı.

Bu hava olayı, Batı Yakası'nda kasırga görülmesinin nedenini Pasifik Okyanusu'ndaki düşük ısılarla bağlayan bilim insanlarını şaşkınlığa düşürdü. "Kasırgalar sıcak sulardan bes-

lenir," diyor Wisconsin-Madison Üniversitesi'nden atmosfer bilimi profesörü Dr. Joan Gregory. "Bu yaşananların bir nedeni iklim değişikliği *olabilir* ama bugüne kadar Pasifik Okyanusu'nda belirgin bir ısı artışı kaydına rastlanmadı. Bu daha çok bir anomali gibi görünüyor."

Kurtarma çalışmaları devam ederken daha fazla bilgiye ulaşılabileceği düşünülüyor. Afette kaybedilenler için perşembe günü akşam 20:00'de Pioneer Courthouse Meydanı'nda mumlarla bir anma töreni düzenlenecek.

Rochester Observer

AFETİN GÖBEĞİNDE BİR GÖLGE: KARANLIK BİR GÖLGE SÖYLENTİLERİ KOMPLO TEORİLERİNİN FİTİLİNİ ATEŞLİYOR

Yazan: Carl Adams

ROCHESTER, 7 ARALIK: "Kızılca kıyamet koptu," diyor Minnesota, Sutton'dan Brendan Peterson. Kendisi bu yılın başında yaklaşık 85.000 cana mal olan Minneapolis saldırısından kurtulanlardan biri. Yıkımın tam göbeğindeydi; cehennemden ko-

pan bir rüzgârdan ve her yerde uçuşan molozlardan bahsediyor. "Tam önümde bir kadın paramparça oldu," diye devam ediyor titreyen elleriyle. "Böylesini hayatımda hiç görmemiştim. Asla. Filmlerde bile görmemiştim."

Brendan kurtulmuş olmasını

tamamen şansa bağlıyor ve bu konuda yalnız değil. Saldırıdan kurtulan birçok kişi benzer derecede korkunç ölümlerden bahsediyor. Ölümlerin her biri diğerinden daha dehşet verici. Ama hepsinin birleştiği bir şey var: Felaketten kurtulanların hepsi, yıkımın ortasında emin adımlarla yürüyen bir adam gördüklerini söylüyorlar.

“Belki kadın da olabilir,” diyor Sutton’dan Peterson’ın komşusu George Williams. “Ama her halükârda bir insandı. Hayatımda gördüğüm en ürkütücü manzaraydı.”

ABD hükümeti felaketleri *saldırı* olarak değerlendirse de saldırganların kim olduğu henüz belirlenmedi. İnternette ortaya atılan terör ve dış mihraklar gibi olası teorilerin yanı sıra uzaylılar ya da göksel bir varlığın gazabına kadar varan absürd teoriler de konuşulanlar arasında.

“Öyle hemen seçilebilecek gibi değildi,” diyor Brendan, Minneapolis saldırısında gördüğü gölge için. “Tepeden tırnağa kapkaraydı. Deli değilim. Ne gördüğümü çok iyi biliyorum.”

BAŞKANIN KONUŞMASI, yastan sonra yola devam etmek, kötüyle savaşta iyinin zaferi ve ölümü kutsama üzerine beylik cümlelerden ibaretti. Konuşmanın yarısında Ines, *Cuma Gecesi Işıkları'*ndan, "Berrak gözler ve korkusuz yürekler kaybedemez," diye fısıltıyla alıntı yapınca Sloane güldüğü kalabalık tarafından anlaşılmasın diye eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı. Albie öksürürken Esther dirseğini Ines'in kaburgalarına geçirdi. Sloane sadece bir anlığına da olsa eski günlere dönmüş gibi hissetti.

Konuşma bittiğinde alkışlar koptu, her yerden flaşlar patladı. Sloane da avuçları karıncalanana kadar alkışlara eşlik etti. Ardından bir dizi sert tokalaşma geldi ve sonunda Seçilmiş Olanlar, Onuncu Yıl Anıtı'nı şanlı adımlarıyla kutsamak ya da Başkan Clayton'ın yapacaklarını söylediği şey her neyse onu yapmak üzere harekete geçti. Sloane fırsat bu fırsat ayakkabılarını çıkarmayı aklından geçirdi çünkü ayakkabı parmaklarını acıtıyordu. İnsan, ayağında zar zor yürüdüğü topuklu ayakkabılar varken herhangi bir şeyi nasıl kutsayabilirdi ki?

Metal kutunun etrafına beton dökülmüştü. Sloane sahnenin merdivenlerinden indiğinde yerin sıcaklığını ayakkabılarının tabanına rağmen hissetti. Sanki gri bir denizin üstünde yürüyordu ve anıt da yüz metre ötesindeki bronz bir adaydı. Anıt ıssızlığın

ortasında serabı andıran tek sıcak ve aydınlık noktaydı. Metale bakan Sloane gözlerinin yaşardığını hissedince fazlasıyla şaşırıldı. Bronz zamanla yaşlanacak, parlaklığı yerini yeşil lekelerle bırakacaktı. O zaman olan bitenler de maziye karışacak, sadece tarihle ilgilenen turistlerle ya da okul gezisine çıkmış öğrencilerle dolu otobüslerin uğrayacağı bu anıt da unutulup gidecekti.

Sloane da unutulacaktı. Eski film yıldızları gibi hep ünlü kalacak ve aynı zamanda o ün yavaş yavaş sönüyor olacaktı. Yüzünde sadece gençlik günlerinin hayaletleri dolaşacaktı.

Bütün bunları, en zirvedeyken bile böyle mutlak bir şekilde bilmek tuhaftı.

Albie'nin peşinden kutuya yaklaştı. Diğerleri arkasındaydı. Kendine engel olamayarak nehrin karşısına, son çarpışmaları sırasında Matt'in durduğu, doğaüstü ışığıyla yüzünü aydınlatan Altın Dal'ı tuttuğu yere baktı. Ona âşık olduğu sayılı anlardan biriydi bu.

Anıtın bir kenarında insanların içeri girebileceği dar bir geçit vardı. Albie doğrudan içeri yürüdü. Ines de onun peşinden gidecekti ki Sloane arkadaşını eliyle durdurdu. "Biraz yalnız bırakalım," dedi.

Birbirlerine farklı açılardan uyum sağlıyor, birbirlerinin farklı yönlerini tamamlıyorlardı. Esther, Albie'yi güldürüyor, Ines onun resmen aklını okuyor, Matt ise arkadaşını nasıl konuşturacağını çok iyi biliyordu. Ama Sloane onun kötü gün dostuydu ve bugün de o kötü günlerden biriydi.

"İnsanlar buraya işeyip duracak," dedi Ines.

"Tüm sessizlikleri doldurman gerekmiyor," diye çıkıştı Matt.

"Ben girip Albie iyi mi bir bakayım," dedi Sloane. "Bana bir iki dakika verin."

"Olur," dedi Matt.

"Esther de böylece kameraya hangi açıdan poz vereceğine karar verir," dedi Ines.

Esther onun koluna bir şaplak indirdi, sonra telefonunu çıkardı. Arkadaşının yeni bir selfie talebiyle karşılaşmamak için Sloane duvardaki boşluktan hemen içeri daldı.

Karanlık'ın öldürdüğü herkesin ismi küçük harflerle metal duvarlara işlenmişti. Anıtı yapan sanatçının dediğine göre hepsini bulup işlemek yıllarını almıştı. Çoğu isim o kadar küçüktü ki insan okumakta zorlanıyordu. Sanatçı, her bir ismin parlatabilmesi için metal plakaların ardına ışık panelleri yerleştirmişti. Işık kirliliğinin ulaşamadığı kapkaranlık bir ormanda, gece vakti gökteki yıldızları seyretmek gibiydi.

Albie küpün ortasında durmuş panellerle dolu duvarlardan birine bakıyordu.

"Hey," dedi Sloane.

"Hey," dedi delikanlı. "İçerisi güzel, değil mi?"

"Bronz iyi seçim. Sıcak bir hava katıyor... Babanın adını buldun mu?"

"Hayır. Samanlık. İğne."

"Belki tasarımcısına sorabiliriz."

Albie omuz silkti. "Bence amaç isimleri tek tek okuyamamak. Asıl amaç ne kadar çok insan olduğunun farkına varmak."

O kadar çoktu ki bir noktadan sonra ölüm normalleşti, diye geçirdi içinden Sloane. Karanlık'a kurban gidenlerin sayısını biliyordu. Yüzden bir milyona kadar herhangi bir sayıyı algılamakta zorlanıyordu.

"Böylesi daha güzel," diye devam etti Albie. "Bir şey kaybeden binlerce insan arasında bir şeyler kaybeden bir avuç insan olduğumuzu hatırlatıyor. Acımız o insanların ailelerinden ne daha çok ne de daha az."

Önündeki paneli işaret etti. Henüz otuz yaşında olmasına rağmen saçları seyrelmiş, tepesi açılmaya başlamıştı. Alnında gözden kaçmayacak kadar derin kırışıklıklar belirmişti. Zaman Albie'ye iyi davranmıyordu.

"Özel biri olmaktan sıkıldım," diye titrek bir kahkaha attı.

“Başıma gelen en kötü şey yüzünden sürekli kutlanmaktan sı-kıldım.”

Sloane onun yanına gitti. O kadar yakınlardı ki kolları birbirine değiyordu. Aklına en alt çekmeceesinde sakladığı bir dizi devlet belgesi, Rick Lane’in ondan kasap dükkânındaki bir parça etmiş gibi bahsetmesi, uykusundan uyandıran korkunç kâbuslar geldi.

“Evet,” dedi iç çekerek. “Seni çok iyi anlıyorum.”

En azından anladığını düşünüyordu. Ama Albie’nin çenesini sıvazlarken titreyen elini görünce kendinden o kadar da emin olamadı.

“Tak tak!” dedi Esther. Telefonunu en iyi açıda tutarak anıtın içine dalmıştı. Saçları mükemmel bir şekilde omuzlarından dökülüyordu. Albie ile Sloane’u da kadraja almak için arkasını döndü. “Insta! takipçilerime selam verin çocuklar!”

“Canlı yayın mı?” diye sordu Sloane.

“Hayır,” diye yanıtladı Esther.

Sloane bunun üzerine Albie’ye şöyle bir göz attı. Ardından Albie ellerini yanaklarına götürüp ağzından osurma sesi çıkarırken kendisi de kameraya hareket çekti.

Ines de içeri girmişti. Sloane’un parmaklarını ve Albie’nin yüzünü görünce gerildi.

Esther de kaşlarını çatarak telefonu indirdi. “Onuncu Yıl Anıtı’na ilk girişimin canlı kaydı olacaktır!” diyordu. “Şimdi tekrar çekmem ve ilk kez giriyormuş gibi *yapmam* gerekecek.”

O bir hışım dışarı fırlarken Matt yanlarına geldi. “Bir şey mi kaçırdım?” diye sordu.

“Bekle,” diyen Albie parmağını dudaklarına götürdü.

Esther tekrar içeri girdiğinde telefonu yine havadaydı. Işıldayan isimlere bakarken gözlerini bütün yapmacıklığıyla kocaman açtı. Bunun üzerine Albie ona sokulup kadraja girdi. “İçeri ikinci kez giriyor! Sizi kandırmasına izin vermeyin...”

Esther onu itip telefonu indirdi. “Sizin derdiniz *ne*, çocuklar?”

“Bizim mi? Telefonu elinden bırakmayan sensin!” dedi Sloane. “Matt’ten de betersin.”

Matt ellerini havaya kaldırdı. “Beni bu işe karıştırmayın.”

“Sosyal medya kullanan tek insan ben değilim herhalde!” dedi Esther. “Bu benim *işim*... Sakın beni yargılamaya kalkmayın.”

“Burada ağırbaşlı olmamız gerekiyordu,” diye fikir belirtti Matt. “Üstelik *bağ* kurmak açısından iyi bir deneyim olabilirdi...”

“Video çekmenin ağırbaşlılığa ne zararı var?” dedi Esther.

“Kamerayı en uygun selfie açısında tutunca bütün ağırbaşlılık bozuluyor,” dedi Ines, telefonla açı yakalamaya çalışıyormuş gibi yaparak. Sonunda kışını yana doğru çıkardı. “*Burada ölülerin isimleri yazıyor, bu da benim seksi kışım.*”

Sloane kıkırdamadan edemedi. Hatta kahkahası içerde çınlayınca mahcup bir ifadeyle ağzını eline götürdü.

“Sloanie, Sloanie Macaroni... Sen kız sesi mi çıkardın?” dedi Albie kaşlarını kaldırarak.

“Ağzını topla,” dedi Sloane.

“Ah, Cameron’ın videolarındaki hâllerini hepimiz gördük,” dedi Esther. “Hiçbir şeyi umursamayan sert kız numaralarını kendine sakla. İçten içe her zaman alüminyum folyodan yaptığın tütüyü beline takıp *Elmaslar Kızların En İyi Arkadaşdır* şarkısıyla dans eden çocuk olarak kalacaksın.”

Sloane ölen abisinin çektiği videoya içinden lanetler okudu. Tam karşılık verecekti ki Matt araya girdi.

“Bert’i buldum.”

Bert’in gerçek adı elbette Robert Robertson değildi. Gerçek adını ölümünden birkaç ay önce gizlice söylemişti; bu sayede iletişim koparsa onu bulabileceklerdi. Ama kimse onu Evan Kowalczyk olarak anmıyordu. O hep Bert olarak kalacaktı.

Hepsi Matt’in yanına gelip delikanlının parmağıyla gösterdiği küçük isme baktı. EVAN KOWALCZYK. Yüzlerce isim arasında Matt’in bu ismi nasıl bulduğu muammaydı. Birbirinin tıpatıp benzeri ağaçlarla dolu bir ormanda belli bir ağacı bulmak gibiydi. Matt elini indirince Robert’in ismi bulanıklaşarak yine diğerlerinin arasında kayboldu.

Bütün bu kayıplar, tek tek hepsi, bir hiç uğrunaydı. Karanlık bir lord ve onun doymak bilmez açlığı...

“Şimdi burada olsa ne yapardı acaba?” dedi Matt.

“Muhtemelen emekliliğinin tadını çıkarmak için buraya gelmeyi reddederdi,” dedi Ines.

Sloane yüz ifadesi görülmesin diye hemen kapıya döndü. BMK belgelerinde okuduklarından, hiç tanımadıkları bir Bert’e dair ipuçları olduğundan arkadaşlarına bahsetmek istemiyordu.

“Gidelim,” dedi. “Ne yaptığımızı merak etmeye başlayacaklar.”